

Évközi 27. vasárnap

Lk 17,5–10

„Növeld bennünk a hitet!”

A hit nem intellektuális, hanem egzisztenciális fogalom. Vagyis nem elég elméletileg elfogadni, hanem át is kell élni. Ezért a hit minden esetben valamilyen viszonyban fejeződik ki. Amit hiszünk, az racionálisan nem ragadható meg. A hit funkciója mindig a vigasztalás és a metafizikus félelemtől való szabadulás. Az igazi keresztény hit minden esetben életviteli változásokat eredményez.

A mai vasárnapi evangéliumi szakaszban a krízisbe jutott hívő-ember kérdései fogalmazódnak meg. Ezért kérték az apostolok az Urat: „Növeld bennünk a hitet!” Sokan úgy gondolják, a hívő ember vakhitű. A hit döntése után már nincs benne semmi kétely. A valóság azonban egészen más. A hívő is gondolkodik, töpreng, és a hite nem mindig egyformán erős. Jézus nem fejt ki az evangéliumban a hit lényegét, hanem egy példával szemlélteti, mire képes az erős hit. Ez a példa vándormotívum volt. Máté evangéliumában (17,20) a fa helyett a hegy emelkedik fel, és hullik a tengerbe. Valószínűleg ezeket a példázatokot az ősegyházban mindenütt idézgették. E képek mögött a világ statikus rendje áll, amelybe a hit beleavatkozik, és felforgatja ezt a rendet. A példázat bemutatja a hit erejét. Kétségtelen a személyesen átélt, tevékeny hit igen hatékony. Gondoljunk arra, hogy Pál egyedül misszionálta az egész Római Birodalmat, ahol akkor már több millió ember kereszténynek vallotta magát. Ha a hite nem töretlen és erős, akkor ez a folyamat nem indul el. A keresztény misszió sikere nem csak attól függ, hányan végzik, hanem milyen hittel tevékenykednek a misszionáriusok.

A következő példázat az Isten országáért végzett munka értékéről beszél. Ebben a munkában mindenki csak szolgál, senki nem a jutalom reményében, hanem kötelességből tevékenykedik. A hitben való növekedésünk és a misszióknak értéke nem azonos az egyházi ranglétrán való emelkedéssel vagy a társadalmi megbecsüléssel. Az effajta szemlélet eluralkodása még értéktelenné is teszi a hitben végzett cselekedeteinket. A motiváció ugyanis más ebben, és más az igazi hívő esetében. A hívő a belső motiváció, kényszer alapján misszionál, nem az elismerés, hanem az eredmény végett.

Az ősegyházban is felmerülhetett már ez a kérdés, azóta pedig igen sok esetben találkozunk ezzel a jelenséggel. Igazán hatékony Egyház csak akkor működik, ha minél több tagját a belső kényszer ösztönzi a missziós munkára. A hit követeli a cselekedeteket, hit nélkül nincsenek értékes cselekedetek. Joyce azt írta: „nem vagyok hajlandó tovább szolgálni azt, amiben már nem hiszek, nevezek azt otthonomnak, a hazámnak, vagy az egyháznak...” Ezt a tényt nem mindenki mondja ki ilyen kategorikusan, de mindenki így tesz. Szép csendesen az Egyház, a misszió helye munkahelyé változik. Amelyet szép komfortosan berendezünk magunknak, elvégezzük a ránk váró munkát, anélkül, hogy bennünket a misszió lendülete hevítene.

Az ősegyházban is megtapasztalták ezt a jelenséget, és azóta is sokszor ismétlődik az Egyház történetében a hit krízise. Amennyiben a hit erejét sikerül felébreszteni az Egyházban, megindul a fejlődés, amennyiben nem, sorvadni kezd hitében és intézményeiben is az Egyház. Vajon az én hitem tud-e még hegyeket mozgatni, vagy kicsit megfogyatkozott? Ezért kell kérnünk az Istent: „Növeld bennünk a hitet!”

A mustármag imája

Áldalak téged, Uram, amiért a hit erősebb a világ erőinél, még ha a világ szemében jelentéktelennek is látszik. Áldalak téged, aki e mustármagnyi hitet felmagasztalod mindazokkal az erőkkkel szemben, amik megbotránkoztatják kicsinyeidet. Köszönöm, hogy arra tanítasz, hogy a szolgálat kedves áldozat előtted, még ha alantasnak tűnik is. Add, hogy cselekedeteink sikere ne vezessen mustármagnyi képességeink túlbecsülésére! Amen.